

BORSSZEM JANKÓ

Princz Franczi.

A legnagyobb magyar ismételve kijelentette, hogy a Habsburg dynastia nem kell neki; azután kijelentette, hogy az orosz secundogenituráról is lemondott; legujabban Helfi által azt trombitáltatta ki, hogy a köztársaság sem kell neki Magyarországon.

Hát ugyan mi kell?

Neki nem elég, hogy a „legnagyobb magyar“ legyen Jókai toasztozó kedvének jóvoltából, hanem az kell neki, hogy

„A legelső magyar ember...“ legyen isten jóvoltából.

Azért nem kell sem ez a dynasztia, sem az a dynastia, sem a köztársaság. De beszéljünk tisztelettel róla. Ősz haja van, sok érdeme van; melyek közé azonban Ferencz fia nem tartozik.

Ez a talián földköstoló legényember egész teljességében látszik érezni, hogy mit tesz az, egy nagy ember fiának lenni, és siet, mielőtt az öreg a maga nagyságának utolsó romjait is eltékozolná, még életében rátenni kezét, mint örökségre.

Kár, hogy a tehetséget, az észl és több hasonló tulajdonságot is örökölni nem lehet. A szerénység is olyan adomány, melylyel születni kell.

Ha az öreg korhol bennünket, szidja Deákot, a többséget, a kormányt, az országot, hát isten neki! Ő parancsolt is egykor neki, s noha az ő parancs-zavára pörköltük le szárnyainkat, de jót is tett, dolgozott a nemzetért, lelkesített bennünket, oly átalakulást vitt keresztül, melyért örök köszönetünk illeti őt, s melyért még sokáig gyalázhat most bennünket, a nélkül hogy félnie kellene türelmünk szakadásától.

De miből meriti jogát az a süvölvény Ferencz arra, hogy a nemzetnek s országgyűlésének őt hasábos leczkét tartson a „Magyar Ujságban.“ Ha jó társaságban egy élemedettebb emberrel teszi azt, a mi ellen a nemzet nem védheti magát, midőn elköveti rajta, mert a szó írva szabad: hát a társaság minden tisztességes tagja elfordul tőle nevetlenségéért.

Vigye a fránya a meggyőződését, azzal senki nem törődik. Senki nem fogja tőle rossz néven venni, akármiként gondolkozik azon ország sorsá-

ról, pártjairól s dolgairól, mely neki csak névleg hazája. Miattunk lehet szelsőbaloldali vagy akármi, ezt ki is mondhatja; de férfiakat, kik ez ország szolgálatában öszültek meg, átszenvedtek hazájuk szerencsétlenségének minden keserveit, itt születtek, éltek, s itt akarnak mint magyarok meg is halni, s e férfiak pártját, mert nézetei a felséges Kossuth családétól eltérnek: ne merje idegen földről leczkézni e családnak a bölcsőhöz legközelebb álló tejfelszáju sarjadéka.

Haza nem mernek jönni e gyerekek, mert közelről csak annyit ér minden ember, a mennyi esze és munkaereje van. Turinban a papa köpönyegét nyakába kerítvén, mindenik nagynak látszik. Ez a nyomorult ország nem érdemli meg tőlük, hogy érte dolgozzanak, ez csak szidni jó az urfiaknak. Ha sikerül nagyobb részét elbalondítani, akkor egyébre is jó lesz, s akkor haza fognak jönni a princzek. Nekik itt csak uralkodniok lehet, mert hiszen dolgozni minden praetendens csak idegen országban nem szégyenli, otthon csak parancsolni van hivatva mindenik. Az udvar már előre be van rendezve: a major domo lesz Irányi, az udvari főkukta Helfi, a legfelsőbb pohárnok Están bátyánk, a gyóntató Bobori, az ajtónálló Csanyágyi, az udvari bolond Dobsa, és így tovább. Az udvari állatkert számára van már egy majom és egy borju. Számos jó madár lesi az alkalmat Csak a szent lőrincziek ne mondják rá, hogy — ludvércz! —

B. J.

O m e n.

Princz Franczi levelét a „Gyors Posta“ is közölvén, ezt jun. 5-ki számában következőkép kezdi:

„Kossuth Ferencz leve.“

Igyátok meg!

Német csodabogár a Trézistadtból.

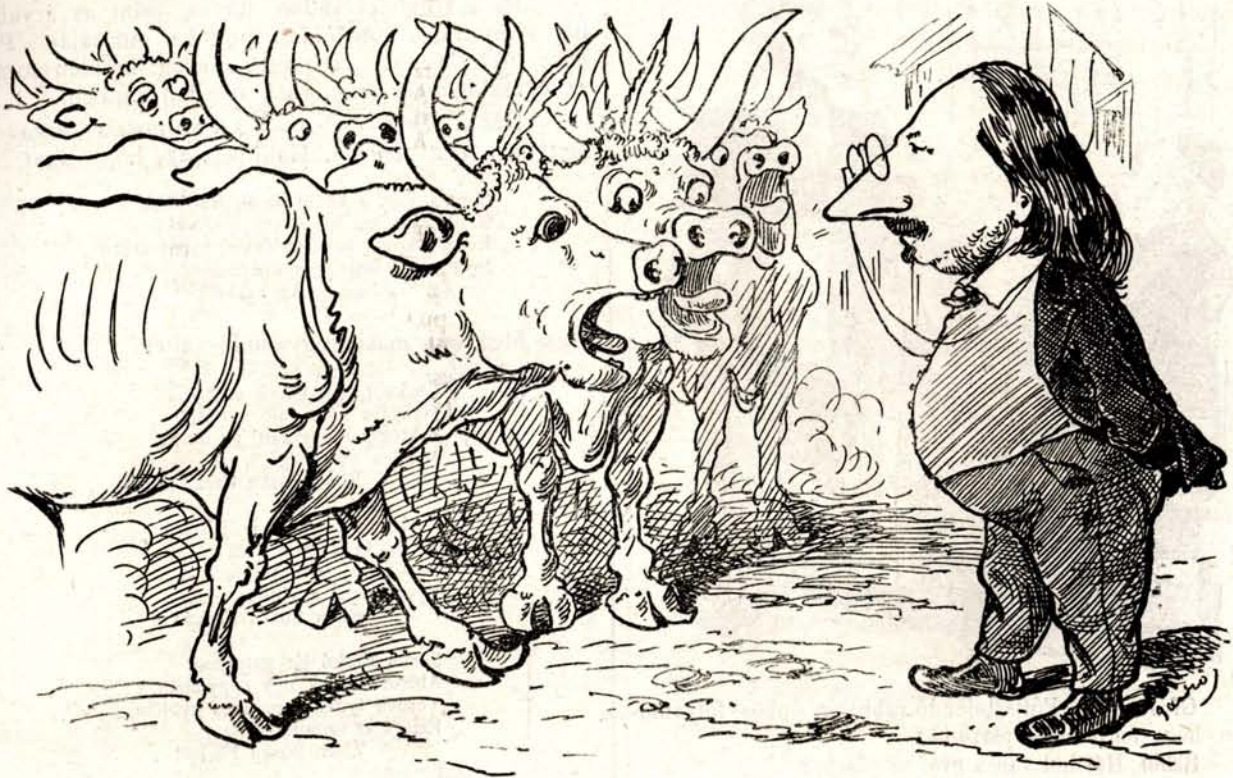
— Ajánjlva Jókainak. —

Rechnung.

1 Kamp fer tafel (értsd: Comfortabel) fürs Stadwöl: dchen wegen der Erderblume (értsd: Ehrendiplome) 2 fl. owähr mit Sung

M. P.

Pulszky Gyöngyösön.

P—szky. Mú

Csorda. Mú!

P—szky. Igenis. Múlhatatlan kötelességemnek tartom az önök bú

Csorda. Bú!!

P—szky. Az önök búját a haza gyászos sorsa fölött constatálni. Igaz, mi nem ígérünk földosztást, csak legelő-felosztást. (*Fenyegető bömbölet.*) Bár nem dicsekedhetem az önök szarvas okoskodásával, sem igásságszeretetével; jóllehet érzem, tudom, hogy önök pártelleneim; noha ismeretlen előttem, mi kívánságokat rejtegetnek önök szügyük mélyében: nem fogják tőlem megvonni — ha szarvazutakat nem rám adják is — azon elégtételt, hogy intéseimet, miket önök elé szórok, beveszik s tanácsaimat, már saját jóvoltukért is, melegen felöklelendik; s nem nyüghetetlenkednek, mint a kebelükből származott országos borju.

Önök merev hajszisták s én nem akarom meggyőződésüket megíngatni, mert ellenkezik politikámmal, hogy

önökkel megnyalassam a szép ígéretek sóját, anélkül hogy azután kellően megitathassam önöket. Fog jöni percz, midőn még önök is át fogják látni mit küldök nem akarnak felfogni — hogy nem jó csapásra terelték önöket. Nem bocsátkozhatom hosszas taglólásába azon örökös ökörben forgó csalamádénak, min az önök bögnökei annyi idő óta kérődznek. Mert az olyan ökör, aki még most is a barobalometrum téveteg jelzésein indul el, az szamár! Bujtárgatítóit úgy tesznek, mintha uszályhordozítóit volnának, pedig csak farkatokba kapaszkodnak, hogy el ne sülyedjenek. Ezt ők úgy nevezik, hogy „népkegy.” A Marhadarászok zöld fátyolt takarmányoznak szemeitekre, hogy a szalmát fünek nézzétek és biztatnak, hogy nemsokára megcsendül fölöttetek az igazi szabadság kolompja. Az pedig a marhavész kolompja lesz! Lóhere-szabadságot ígérnek, melytől mindnyájan meg fogtok pukkadni. Azért tala te ne! . . . vigyázzatok! S most haj ki! . . . menjetez és legeljetezékével és bikával! (*A csorda bú-san szétoszlik.*)

Ó-Budából.

Gf. A—A. Főtisztelendő rabbi ur, önhöz folyomdom, hogy fogja az én pártomat.
Rabbi. Hát hol van a gróf ur pártja?

Választási költészet.

— Az „Ellenőr“ nyomán. —

A költő szive a baloldalon dobog, a politikusé is, — ezt bizvást kimondhatjuk, mert hisz a jobboldalon nem látunk csak egy igazi költőt és politikust is. Ezért a baloldalon karöltve jár a politika és a költészet; sőt nem csak karöltve, hanem nyelvöltve is. Innen erednek azon bűvös*) költészeti virágok, melyek mámoros illatot, bódító zamatot lehelnek a nép agyába.

Ha böngészünk e dus virággyakban, száz meg száz csokrot és koszorut köthetnénk belőlük a balhon balfiainak keblére-fejére; de mi a következőkből csak szerényke kis bokrétát akarunk tűzni kalapjok mellé.

Hogy is éneklük a balválasztók a sáskás-szentmikulási kerületben?

*) Kérjük a szedőt, jól vigyázzon a „v“ betűre. — Ell.

Belé ragad a kullancs
A számárba,
Belé visz a jobboldal
A hinárba,
Belé visz,
Felé visz,
A honyesztés elé visz, —
Éljen Dikics Istók!

A követünk minekünk
Dikics Istók,
Menyecske száján terem
Neki fris csók,
Ő adott
Kulacsot,
Borral telit, de nagyot, —
Éljen Dikics Istók!

Ez a költészet vadon terem, mint az árvalányhaj a pusztán, a baloldali politika pusztáján. Petőfi lelke lüktet benne, az ő vére csepeg minden sorából, az ő csalogányai csattognak minden rímben.

Hát a reketyés-bagódi kortes-poézis kutya? De-hogy az, még eb sem. Halljuk csak, hogy ugat.

Mint a bor, a követ is jó, ha ódon,
Ezt valjuk mi itt Reketyés-Bagódon;
Kopasz követ kell minékünk, nem szőrös, —
Igyál, itt a kulacs, a csikóőrös:
Éljen Suska Ferkó!

Meg egy másik ugyanoda való:

Suska Ferkó derék ember,
Nyakára nem való kender,
Ködökig megy rajt' az ümög,
Minden szava égő üszög, —
Éljen Suska Ferkó!

Suska Ferkó nem gróf, báró
Nincs, ki titulust ő rá ró;
Se titulus, se mitulus,
Ilyené ostz' a vitulus, —
Éljen Suska Ferkó!

Suska Ferkó jár gatyában,
Abban is csak ugy nagyjában,
Térdén lyukas szennyes gyolcsa,
Érte kiki szomját oltsa, —
Éljen Suska Ferkó!

Suska Ferkó meztilábos,
Szalonnás, nem mézesbábos,
Amily édes a fokhagyma,
Oly zikker, hogy követ vagy ma, —
Éljen Suska Ferkó!

A hang eredetisége, a kifejezés zamatosága s az egészről szanaszét sugárzó, gőzölgő valóság mi kívánni valót sem hágy. Csak egy darabot sorozhatnánk melléje mint méltó versenytársat, a balhás-szent-ivánkai balválasztók e nótáját:

Bagót rág a mi követünk,
Mit a pélpánkból kivetünk;
A pélpát itt mindenki csak
Azért szijja,
Hogy öneki bagóban ne
Legyen hija, —
Éljen Laboda Matyó!

Paprikás a mi követünk,
Igy való inyünkre nekünk,
Ha nem ilyen volna, bárha
Tisza sugná
Hogy válasszunk, mégis kiki
Farba rugná, —
Éljen Laboda Matyó!

Bevégzésül álljon még itt a koszos-málési kerület kedvencz kortesnótája, mint a melyben a régi magyar vendégszeretet és hamisítatlan alföldi jó élet és élnitűdás nyomai félreismerhetlenek. A nóta így megy:

Piroslik a mi követünk orra,
Pálinkára hajlik az, meg borra,
Bortól pirul az meg pálinkától,
Papramorgó papramorgásától, —
Éljen Totyakos Gyurka!

Addig éljen jó Totyakos Gyurka,
Mig a földön leszen véres hurka,
S ha nem lesz több, fájlalja bendőjét, —
Telesirja Deákpárt kendőjét, —
Éljen Totyakos Gyurka!

Gyurka, Gyurka, hej Totyakos Gyurka!
Lesz számodra nálunk mindég hurka,
Hurka neked, hurok Deákpártnak,
Mit balkezek a nyakukra gyártnak, —
Éljen Totyakos Gyurka!

Éljen bizony, de éljenek azon derék jóraivaló balmagyarok is, a kik illetéknépen tudnak dalolni. Ezt kívánja szívének és tintatartójának mélyéből az
„Ellenőr.“

A városligetből.

Lajos (korán reggel a ligetbe megy tanulni s ott leli Kari barátját, ki egy fa tövében alszik.) Kari, hát te itt háltál? Min feküdtél, mivel takaróztál?

Kari. A hasamon feküdtem s a hátammal takaróztam.

Kossuth Ferencz programmja a szentlőrinciekhez.

I. Belügyek.

Egyszer egy csak egy — *Fiu atya számba megy.*
Kétszer kettő négy — *Igaz Kossuthpárti légy.*
Kétszer három hat — *Szűd a más pártiakat.*
Kétszer négy az nyócz — *Akár német akár mócz.*
Kétszer öt az tíz — *A közösiég Bécsbe visz.*
Kétszer hat az tizenkettő — *Légyen neked az rettentő.*
Tizennégy a kétszer hét — *A ki mást hisz kétszer vét.*
Kétszer nyolcz az tizenhat — *Fogd meg jól a madarat.*
Tizennyolcz kétszer kilencz — *Maradtam Kossuth Ferencz.*

II. Külügyek.

A, Á, E, É, I, O, U: *Hej Andrásiy szomorú.*
A, Á, E, É, I, U, Ó: *Sülyed a közös hajó.*
A, Á, E, É, O, U, I: *A fenekén lyukad ki.*
A, Á, O, U, I, E, É: *Közösiég az ördögé.*
O, U, I, E, É, A, Á: *Haha, haha, haha há.*

Á, b = áb: *Kamatláb;*

Ha leróttad újra hág.

B, a = ba: *Beszólásod nincs abba,*
Vesszővel ütsz a habba.

Cs, i = csi: *Szabadságod beh kicsi*
Minisztered mind csacsi.

R, á = rá: *Én diktálok, te mondd rá;*

O, s = os: *Mert én vagyok az okos.*

Cz, a = cza: *Iczacza*

Mégis éljen a haza!

R, i = ri: *Kis Feri*

Az öregot megveri.

Öntudalom.

Bár nagy elégtételére szolgál Borsszem Jankónak, hogy már a borju is viczeli Tógyitityit (mint híven közöltt bögményéből minap meggyőződhetett az olvasó): el nem fojthatja ámulatát azon naiv önfeledtségen, melylyel Átkor kezdi élczeni a — majmokat. Im a „Gyorsposta“ e heti számának egyikéből szöszserinti kivonat: „A Torontál szerint X n. becskereki fiskális szivesen vállalkozik a majom szerepére amaz odakészülő állatseregletben, melynek orangutánja elszenderült. (Lásd Darwin.)“

A tolvaj is, ha üzik, folytonosan ezt ordítja: „Halt's ihn auf!“

Nem használn már az nektek semmit. Meg vagytok ti már fogva. Mars a jászol mellé, czo be a ketreczbe!

Kuranda ur diplomatikus rugaszkodásai.

Bécsben.

K—da. A mult héten, hogy Párisban valék, fulmináns találkozásom volt Thiers ural.

Párisban.

Th—rs. Excusez, monsieur! Kérek egy kis tüzet.
K—da. Avöc plöszür!

Blasius Urbanus Rusticus

historicus celeberrimus

adelectores.

Nagy tudományu gyülekezet!

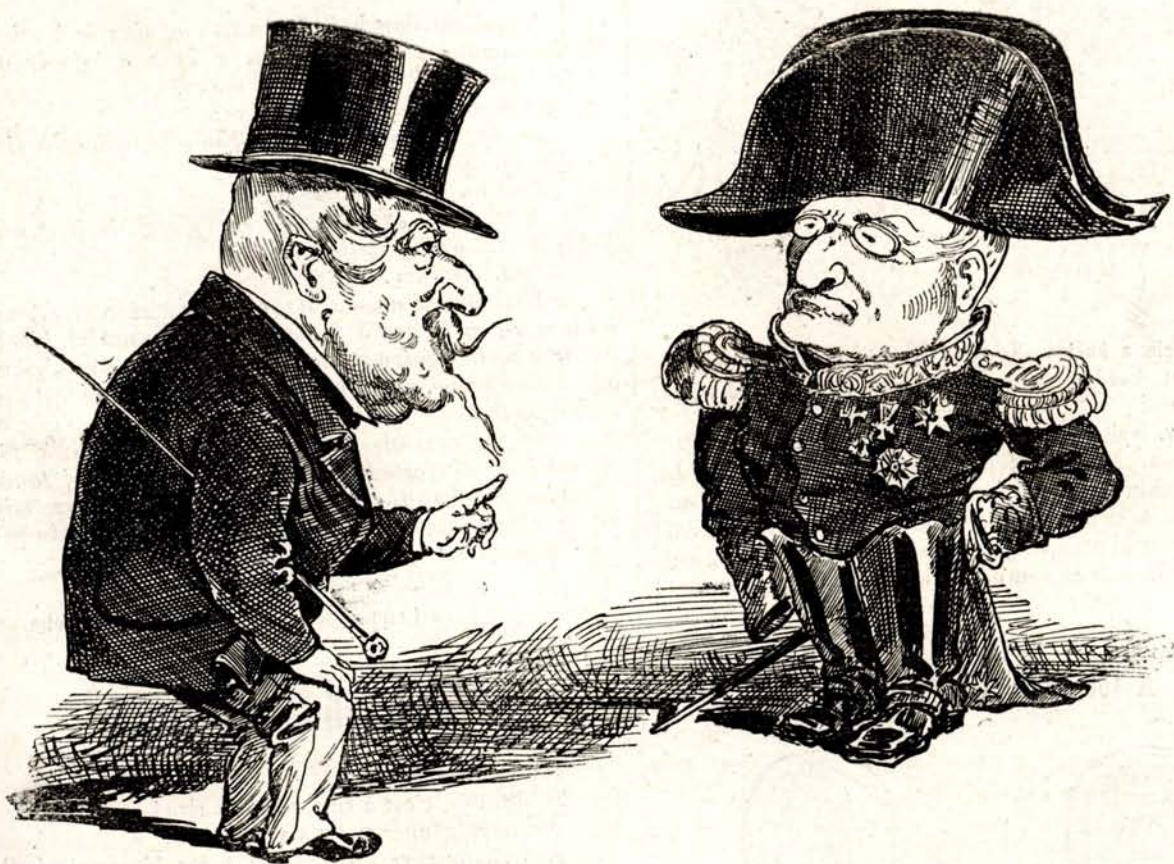
Montezuma görög cászár idejében sem hanyatlott ugy Törökország, mint hanyatlik ez árva hon ma! A vérengző Numa Pompilius vad csordái, midőn Magyarországot Aba Sámuel korában ellepék, nem hagytak oly gyászos nyomokat maguk után, mint a milyeneket mutat elárult hazánk mostanság. Az u. n. fekete bankókkal rabolja meg őket Kerkapoly, míg Deák Ferencz és czinkosai ugyanazon átkos politikát folytatják, melyet Dobzse László uralkodása alatt kezdeményeztek, kinek arany bullája jótékszerű szolgál a lelkiismeretlen kormánynak. Ha végig tekintünk Európa történelmén, aggódva állapodik meg a vizsgáló honfiszem azon visszaéléseken, mik alatt görnyedeztek a népek milliói. Ott van Olaszország, mely a Bourbonok éhes karmai alatt vonaglott, míg a dicső Cromwellnek sikerült ezt az Orániaktól megváltani. De vannak ismét momentumok a históriában, melyekbe beledagad a honfisziv. Azon egységet, melyet népeik vesztére Péter

czár és Constantinus Porphyrogenitus kötöttek, szétszakítá a felocsudott Dánia, erkölcsi támogatást nyervén Brennus erőlyes tiltakozásában.

A mi szerencsétlen hazánk is nyögve várja a szabadság földerültét. De hogyan vivja ki azt önálló hadsereg nélkül? Lám, Belgium és Holland külön hadsereggel birnak, míg nekünk Ausztráliával közös hadseregünk van. Hogy ez hova visz? Ezt is a történelem fonálán tapasztaljuk: sajtó kebellet időzvéen azon jeleneteknél, miket Észak-Amerika államai nyujtottak tavaly, midőn a rab-szolgaság ellen küzdő Délt leteperték. A jeles Tell Vilmos is az önálló hadseregben keresi üdvét pálmás honának s a folkething megis szavazá neki a szükséges összeget. Ha Angliának, Olaszországnak, Németországnak és Oroszországnak lehetnek külön-külön hadseregeik: a legyőzhetetlen magyar nemzet ne birjon ilyennel?! Hogy az ily függőség hova visz, mutassa meg a boldogtalan Svéczia és Norvégia ott a földközi tengerparton!

A történelem tanítója az emberiségnek. E nagy tudományu gyülekezet előtt ezt bővebben fejtegetni fölösleges volna. S így nem kételkedem, hogy bennem, a honfiun kívül, a példákkal iatő és lelkesítő buvárt fogják önök Pestre küldeni. Éljen Zrinyi János!

III. Napoleon és I. — Thiers.

CSODABOGÁR.

— A jeles külső főpap legújabb programja. —

Tisztelt választó urak!

Értvén, hogy már gondolkodnak a jövő országgyűlési képviselőjükről és számosan bennem, mint már ismertben bizván, hajlandók volnának megválasztani, ha a képviseletet elvállalnám, ezen szívélyes bizalmukérti hálás köszönetem mellett, tehát, ha sziveskednének megválasztani, késznek jelentem magam a képviseletet elvállalni, nem saját anyagi hasznomért, melyre nem vagyok szorulva, hanem hogy működnek a haza boldogságáért, mely képviseletre magam mint hivatalon kívülit és minden foglalkozás nélkülit, de szerzett képességemben is bizót legalkalmasnak tartom, kihez azért is hajulhatnak a választó urak, hogy valóságos hazájok fia vagyok, úgymint ki papságba léptem óta sok évek folytán Soltmegyei lakos t. i. Kalocsán, Bátyán, Fajszon mint lelkes, ismét Kalocsán voltam s vagyok. Ha negyvennyolcas követet kívánnak, én a 48-ki törvényekért egyéb gyaláztatásom mellett testi büntetést is t. i. hónapoki fogságot szenvedtem. Hogy pedig nem a zsebemért akarnék követ lenni, avval akarom bebizonyítani, hogy miután

az eddigi követek a becsületesapidijjal és lakbérrel meg nem elégedvén, többet kívántak s tán kaptak is, én részemről meg lennék elégedve 3 forintapidijjal, lakbér nélkül. Küz enék pedig mint követ a nép által kívánt hazaboldogító törvények hozatalaért, t. i. olyan törvényekért, melyek a népet nyomó sok terheket, melyek közt azon kigondolt új azelőtt ismeretlen sok nemű adók, megkönnyebítenék, miről hogy bizonyosak legyenek a választó urak, kívánnám azon megválasztásomkor elősorolandó törvényeket utasításomul adatni, hogy ezen utasításhoz tartsam magamat, melyet ha netalán meg nem tartanám, s tőle eltérnék, tessék a választó uraknak azonnal engem visszahíván, helyembe mást küldeni. — Még én nemis volnék olyan követ, mint sok eddigiek, kikről választóik nemis tudták, s tudják, vagynak-e, vagy nincsenek. Én levél által gyakran tudósítám a kerületemet a gyűlésen történekről; szünidőkben pedig le is rándulnék kerületemet meglátogatandó, s megértendő, mit kívánna a nép a gyűlés elé terjesztetni.

Tisztelő polgártársuk

Koross Mihály,
érdemesült külső főpap s jogtudor, mint
követ-választó és választható.

A Lipótvárosból.

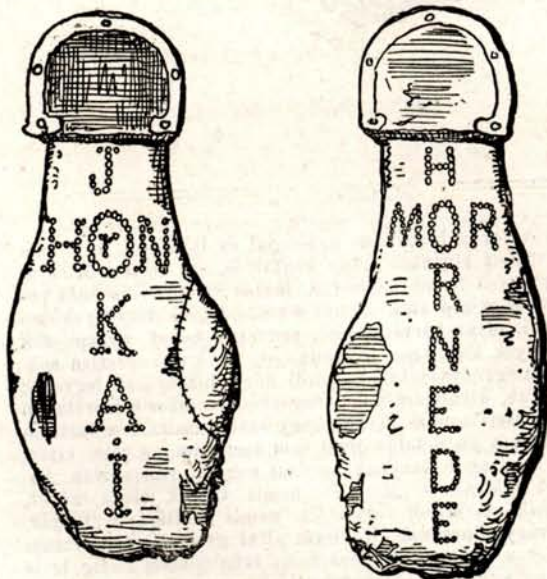

Lébele a kortes. Kérem, Herr von Spitzbauch, így nem lehet korteskedni! Senki sem nem enged magát capacetirozni.

H. v. Spitzbauch. Mér?

Lébele. Mer mind capacetirozva van. Miótaól óta ez a Akohnkin megjütte, complett fölöslegessé tette működésemet. A ki falnak megy neki fejivel, az van ed najd számár. De a ki nyitott ajtót akarja bezózni, az még najdobb számár, ami én nem okorom lenni. Ojánlom engemet!

A két bolygó zsidó csizmatalpa.

Auto-loto-futo-photo-mytholografikus lelet Pest és Pozsony között.

Honleányi ik-levél.

Riedl Szende urhoz.

Pest, hóhó 7-én.

Uram,

Hallottam önnek hadüzenetét az íkes igék ellen. Honhugaimmal voltam ott jelen s csak a hely iránti tisztelet dobott féket zajga kedélyemre.

Hogyan! Nem kell íkes ige?

De hát hova leszek én, a hon legkebeldusabb íkes igézöje, én **Kotlik Zirza!**

Érti ön uram? **Kotlik!**

Mit ér a **Kotlik** nélkül, mit ér az **ik Kotlik** nélkül? Az **ikteléség ékteléség!**

Igen, óh igen!

Tetsz önnek az, ha az egész nyelvtan szétboml mint a rozga butor!? Önben, úgy látsz nekem, kihalt az elves nyelv. Csak a nyelvös elv van hivatva, megörizni az ily riedliculus, szendevélyes, rendhagyó igebomlástól a hazai nyelvet.

Ah, de nem alsz e hon nemtöve, ki vigyázik fölöttünk! Hiu reformer, ön hasztalan igyeksz új tanát lelkünkbe iktatni. Ha ön addig nem esz és nem isz, míg nyelvözög kegyeletlensége gyökeret ver: akkor igazán sajátmagának lehet még **ikapjává.**

Ikdus kecsüdvözlettel

Lengenádfalvay **Kotlik Zirzenabella.**

High Life.

Ce jeudi.

Krricsi dear.

In deed — c'est á se tordre de rire!

Á doppelgänger-sport virrágjában!

Ákárrhányszorr kocsikázom á kis Norrmalinóvól (Elemi = Normal): mindánnyiszorr sikerrül egy párrt á gyálog crapuleból úgy megszorítani, hogy kevésbe mulik á legázolás.

Á legfölségesebb áz egészben, hogy ce cher Pistá, á mot de désordre nápján, incontestable alibit keres, ámi á pesti szent Hermándádot feneketlen závárrbá hozzá! Kerresi Pistát ki nincs itt és nem táláljá meg Norrmalinot, ki mint á sárrkány csörrtet el tompá orré előtt. Hosszu orr — qui ne flaire pas! Köstlich!

S mindennek á fine fleurje?

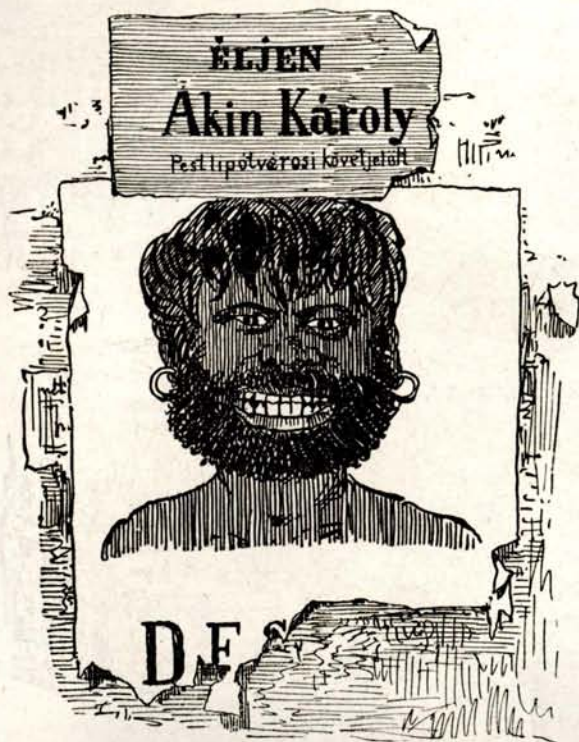
Norrmalino má gá bizonyítjá, hogy Pistá ákkorr (á mikorr) itthon sem volt s mi többiek is mind alá-irruk s csak úgy hemperrgünk a rrázkodtató káczájtól. Cserrnátoni, ki nágyon szerret függetlenkedni fölfelénk, úgy párrtját fogja áz árrtátlán üldözöttnek, minthá áz egész spászrról tudálmá sem volná.

Auf „Fly“, ez megint sikerrült nekünk.

Your

MONOCLES.

Humor az utczában.

Sietünk megjegyezni, hogy ez nem Akin ur arczképe. De szóról-szóra így vala ez látható a vigadó falán. Letépettem onnan, hogy ne compromittáljam — azt az emberséges vadembert, kit Dessort muzeumában mutogatnak. (Ugyanott fogják mutogatni ma, vasárnap, Akin-t is. Eintritt frei !)

Apamból bennem van a Kossuth, Deákból bennem van a Ferencz: ennyivel vagyok több, mint apám és Deák együtt véve.

Kossuth Ferencz.

Consulados d'España.

¡ Al grandissimo commis-voyageurro Colombo Cristofó allitando aliquando un zobro di emleco in Cuba (B.) estremadura: querefigo el popolos espanolos di Bodapeste, ajjungerse al emelecion del questo monumendo del nuestro gründero della sociedad azionale d'Ameriga !

Don Chomez Gonsalme di Guzman.

Király-utczai levél.

8-ik Jóniosba.

Komámlében,

Fox sodálkozni tégedet hoid én, mint elsürendü wálesztó polger a Tresiasadtba, nem irom neked. Egeszen akartam visszavonolni engemet a literatürtől és politikától; de nem lehet elentálni.

Borátomkám! Phülig vadjonk bent a mozgelomba benne. A Jokájisták lármóznak legdöhösen, mint a jerek kiobálja, ha van ed sötet szobába bent. Pedig a sötetbe botorkálják ök. Azert is illominálják töpször, hoid lásának azt hoid nem látnak semicse. Ugy nem látják erredmént, hoid akarják bentmaradni a vokok intezetibe örökre és nem kigyüni töbet a nopwilágra. Különbén alig lehet látni ötet a sok lobogútl; todnillik a nopwilágot.

Angyi zászlovak lengedezik a fejönk felet, hodj Brunner a megmondhatója. Nekönk deókistáknak lesz is zászlovak önep, de a bolódolgóknak lesz gyászlovak sirolom. Én ógy éljek!

Kerdeztem az Árpádkám, Árpádkám montam neki, mi az volkanos? Tátikám, monta ű, a volkán az, amin tánczolják. — Azert wan hát olan veszendü kedvibe a tresiasadtai opposition.

Az a Jokkáj hon it van hon ot wan az országba, kapkodja a mondát után mint Bärele Friedman a kondidát otán.

No, a lepoldstadi opposition is fokta magának ed feültet, okorom mondani jelültet. Némelek ógy hinak hod Akin, mások hinak ötet Kohn, harmadik hija Kohnakin, nededik hija Kakinohn. Én mondom hod ő nem lesz Akin hanem Bukin. Holnap waschárnep fogja magát prodocirozni a vigadóba. Lesz neki az a vigadó bósuló, lesz neki az a vigság szamaróság.

A Seifensteiner Solomon, a sógorom, a bótos a háromdobutezából, mint gondolhatsz, balódele. Ő akarja, hod Olmücbül lehesen importirozni adó nélköl a quarglit! Mindig ~~az~~ kiobálja: „Szabad sajt! A haza sorsa keserő tóró!“ A szomár! Restelném, ha volna deókiszt. Minap a chammer, hod engimet capacitirozza, hozám jütte a dobuteczából a királuczába. Lett neki a királuczka kidobuteza. Mérgibe sinálta ed viczet, amit be fogja ködeni az „Östökösbe.“ A J a k a j, mongya ű, ha háturul óvasnak is, J a k a j; de a R a d o c a háturul: a c o d a r.

No, csak kügyön ezt a viczet az „Östökösbe.“ A lovagias Jokkáj ki fogja adni bizomosan.

Vadjok adig is a te hőschégesch

Spitzig Iezig,

ischmeretesch hazaphi és tscholádapa.

Okosan és nem ikesen.

Ridl Szende urnak.

Helössen van! Én sem használok sohasem úgy hogy: iszik, hanem mindig csak így, hogy: iszol.

Están,

honi nyelvész és gégész.

Májusi visszapillantások.

